КРЫВІНКА

ЛЮТЫ
№3 (267)
2021 год

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

МЕРКАВАННЕ РЭДАКТАРА

«БЕШАНКОВІЦКАЯ ЛЫЖНЯ 2021»

У суботу, 20-га лютага 2021 года, у Бешанковічах прайшло спартова-мастацкае лыжнае свята «Бешанковіцкая лыжня 2021». Прынамсі, так яго назвалі тыя, хто арганізоўваў. З гэтай нагоды хацелася б крыху паразважаць.

Справа ў тым, што свята гэтага я так і не ўбачыў, хаця быў адным з 200 ягоных удзельнікаў. А чаму тое мерапрыемства, на маю думку, усё ж не дацягвае да свята, падзялюся з вамі.

У маім паняцці «спартовае свята» — гэта шмат святла і сонца. У нас жа, як правіла, на такіх святах святла і сонца не бывае аніколі, бо дату таго свята вызначаюць у цёплых абласных (а мо і рэспубліканскіх) кабінетах, не зважаючы на тое, якім будзе надвор'е ў меркаваны дзень мерапрыемства.

Дык вось, 20-га лютага было хмурае і халоднае надворе. Ранкам было –18, а бліжэй да абеда мароз пачаў адвальвацца.Ікалібневялікаевогнішча, блізу якога тулілася адначасова каля паўсотні чалавек, то для мяне б яно гарантавана закончылася знаёмым бранхітам, як гэта было ўжо аднойчы пасля аналагічнага свята ў тых жа Бешанковічах. Бо правесці ў халодным лесе тры гадзіны, (чакаючы свой забег, у якім я бег роўна тры хвіліны), пагадзіцеся, радасць невялікая. Тым больш, што для ўдзельнікаў свята аніякой іншай лыжні, каб проста пакатацца з сям'ёй ці сябрамі на лыжах, акрамя той, дзе праводзілася гонка, проста НЕ БЫЛО.

А для ўдзельнікаў лыжнага свята прапанавалі нават не лыжню, а расчышчаную бульдозерам лясную дарогу. Звычайная лыжня збоку то з'яўлялася на колькі метраў, то зноў прападала, так што можна сказаць, што яе не было наогул. Між тым, далёка не ўсе ўдзельнікі свята валодалі тэхнікай канькова хода. Можна сказаць, што такім спартоўцам прапаноўвалі магчымасць паказаць усю сваю бездапаможнасць або нават забіцца на абледзянелай лясной дарозе. Ну якое ж тут, скажыце, свята са збітым носам ці скалечанай нагой?

Між тым, нашыя Бешанковічы — гэта не толькі парк Ткачэнкі. Ёсць тут і іншыя мясціны, з майго гледзішча, больш прыдатныя для таго, каб людзям запомнілася свята. Скажам, урочышча Вітулі, што за Бешанковіцкім горгазам, з ягонымі маляўнічымі краявідамі.

Зразумела, што лыжню можна пракласці дзе заўгодна. Але ж пакатацца на лыжах ці на цюбінгу з гары, каб каля вушэй свісцеў вецер — тут Вітулі падыдуць найлепш. Упэўнены, што смеху і весялосці тут было б цераз край, і ўзгадвалі б тое свята праз гады. І да новага рыхтаваліся б загадзя. Толькі ж свята такое трэба арганізаваць: усё разлічыць і разважыць, расчысціць сюды нейкую дарогу, месца пад стаянку для аўта і г.д.

Увогуле, свята і спартовыя гонкі аб'ядноўваць можна. Толькі ў нас гэта зноў-такі адбываецца прымусова, з вялікім галаўным болем для многіх кіраўнікоў. Але я б іх не аб'ядноўваў. Няхай бы прайграўшых не было. Замест гэтых «кастрыраваных» дыстанцый на 1 км, бегчы якія загадваюць ледзь не з самога Мінска, трэба паказаць людзям прыклад, як можна правесці свой выходны інакш: без загадаў, без паказухі, без смешных чыноўніцкіх прамоваў.

Калі ў мяне ёсць здароўе, то свята ў мяне кожны дзень. І тады я не чакаю загаду з райвыканкама надзець лыжы. Шкада толькі, што месцаў адпачынку, дзе ў Бешанковічах можна паганяць на лыжах, сустрэць там сваіх сяброў — няма. І, мусіць, ужо і не будзе. Бо дужа імкліва тыя Бешанковічы выміраюць.

Г.Станкевіч

Рыгору Барадуліну – 86!

****

Спартанцы збіраліся на вайну —
Вастрылі мечы,
Прымервалі латы.
З усімі стаў у шарэнгу адну
Спартанец нягеглы,
Падслепаваты.

— Куды ты, нашто ты
Такі на вайне? —
Спытаўся нехта.
Нябога прызнаўся:
— Як іншай карысці няма —
Аб мяне
Варожы затупіцца меч
Прынамсі…

І ў дні,
Калі душы падпальвае змрок,
Калі цяжарнее
Жахам калоссе,
Прымаюць смерць
І паэт, і прарок,
Каб меней
У ворага куль засталося!

Г.Станкевіч

ПОГЛЯД

ЦІ ТЫМ ШЛЯХАМ ІДЗЁМ?

Напярэдадні Усебеларускага народнага сходу раённая газета «Зара» апублікавала меркаванні трох былых дэлегатаў гэтых сходаў, якія чамусьці зноў-такі аказаліся выключна чыноўнікамі.

Цікавы той факт, што дзьве арганізацыі з трох, якімі ў той час кіравалі гэтыя чыноўнікі, на сёння ўжо зачыненыя. Знікла ў Бешанковічах адзіная ў Беларусі фабрыка рымарскіх вырабаў. Яе былы дырэктар, дэлегат 3-га Усебеларускага народнага сходу Аляксандр Бутанаў гаворыць, што нібыта гэта планавалася і было дасягнута: «Пасля ІІІ Усебеларускага народнага сходу мінула амаль 15 гадоў. За гэты час Беларусь прайшла вялікі шлях, напоўнены шматлікімі падзеямі. Азіраючыся назад, можна гаварыць пра тое, што практычна ўсё, што планавалася ў 2006 годзе на будучую пяцігодку, дасягнута, а ў нейкіх сферах зроблена нават больш, пра што некалі мы толькі марылі.»

Дэлегатка 4-га Усебеларускага народнага сходу Алена Карбоўская тады ўзначальвала Бешанковіцкую гімназію — элітную ўстанову, адкуль нашыя дзеці ў асноўнай сваёй масе паступалі ў ВНУ. Нягледзячы на тое, што паказчыкі гімназіі былі значна вышэйшыя за паказчыкі бешанковіцкіх сярэдніх школ №1 і №2, у Бешанковічах зачынілі менавіта гімназію.

Алена Карбоўская ўсур'ёз лічыць станоўчым, што «за апошнія гады беларуская сістэма адукацыі сур'ёзна і глыбока пераглядае змест навучальных праграм і стварае новыя падручнікі практычна па ўсіх школьных прадметах.»

Калі ж спытаць настаўнікаў, якія дзесяцігоддзямі адпрацавалі ў школах, то яны маюць якраз іншую думку. І яна палягае ў тым, што пастаяннае перагляданне навучальных праграм і стварэнне новых падручнікаў, вельмі часта слабейшых за папярэднія, не прыводзіць да паляпшэння справаў у нашых школах.

Арганізацыя трэцяга дэлегата — Івана Карпука, былога дырэктара Бешанковіцкіх ПМС, яшчэ не знікла, яна спраўна фінансуецца з бюджэту. Карпук лічыць, што ўсе праблемы ў меліярацыі вырашаны, і што мы навялі парадак на нашай зямлі. А яшчэ ён вельмі шкадуе, што ў нашым раёне не пабудавалі Бешанковіцкую ГЭС.

«Старшыня нашага Бешанковіцкага райвыканкама Леанід Канстанцінавіч Пянькоўскі тады (2016 год) выступаў з дакладам у спрэчках. Прэзідэнт вельмі ўважліва слухаў яго выступленне, рабіў пазнакі ў сваім рабочым сшытку.

Я ў той час працаваў дырэктарам ПМС, таму для мяне важнымі былі праблемы меліярацыі, якія таксама агучыў у сваім дакладзе Пянькоўскі. Хачу з задавальненнем адзначыць, што ўзнятыя на V Усебеларускім народным сходзе праблемы, якія тычыліся развіцця меліярацыйнай галіны краіны, за мінулую пяцігодку вырашаны.

У нашым раёне, як і ў Беларусі ў цэлым, праведзена вялікая работа па навядзенні парадку на зямлі, павышэнні ўрадлівасці глебы, утрыманні меліярацыйнай сеткі ў спраўным стане.

На жаль, не вырашана пакуль пытанне будаўніцтва Бешанковіцкай гідраэлектрастанцыі, пра якую гаварыў у сваім дакладзе А.Р. Лукашэнка. Яе ўзвядзенне дазволіла б прыцягнуць у раён дадатковыя інвестыцыі, стварыць новыя працоўныя месцы, аказаць станоўчы ўплыў на эканоміку раёна ў цэлым. Думаю, для пераносу тэрміна ў былі вельмі важкія прычыны, і Прэзідэнт пра гэта скажа.»

Г.Станкевіч

НАША ЖЫЦЦЁ

ЛЮДЗІ ВЫМІРАЮЦЬ, А ЗЛАЧЫНСТВЫ РАСТУЦЬ

У адной старой показцы распавядаецца аб паседжанні праўлення калгаса ў савецкія часы. Старшыня праўлення: «На парадку дня два пытанні: першае — аб рамонце кароўніка, другое — аб пабудове камунізму. У сувязі з тым, што ў нас няма цвікоў, адразу пераходзім да другога пытання».Чамусьці гэта ўзгадалася, калі чытаў, што ў лютым 2021 года бешанковіцкія чыноўнікі наведалі Бачэйкаўскую школу.

Называюцца тыя чыноўнікі высакапарна — «інфармацыйна-прапагандысцкая група». А мы паспрабуем адсеяць інфармацыю, якой яны дзяліліся з «трудовым коллективом», ад прапаганды.

Я пазіраю на фота, на якім сядзяць нашыя раённыя чыноўнікі, якія, думаю, штомесяц кладуць у сваю кішэнь ад не менш за 1000 рублёў(дырэктар школы) да не менш за 5000 рублёў (старшыня райвыканкама), і думаю, як жа цяжка ім працаваць з простым людам, як нязручна. За гэтыя свае заробкі яны змушаныя пераканаць нас, смертных, што існуючы стан рэчаў нармальны. Што нашыя 350 — 700 рублёвыя заробкі, якія мы змушаныя зарабляць на дзвюх-трох работах (стаўках), гэта добрыя заробкі. А хто хоча зарабіць больш — няхай працуе яшчэ больш.

Яны-то, грэшныя, мусіць, самі не спяць дзень і ноч, бо ўсё думаюць, як жа нас зрабіць шчаслівымі... Ды не атрымоўваецца штосьці, хоць крычы.

Але пяройдзем непасрэдна да інфармацыі, то-бок да статыстыкі.

Першая лічба, якая ўразіла ў выступе ў Бачэйкаве, была вось якая: «За последнее десятилетие население района уменьшилось почти на 4 тысячи жителей: с 18516 человек (по данным переписи 2009 года) до 14,6тыс. — в 2020-м.»

І больш пра клопаты аб нас можна было не казаць анічога. Бо гэтая лічба сведчыць пра ўсё. Пра адчыненыя для нас прадпрыемствы, пра праведзеную газіфікацыю мноства вёсак, пра добрыя дарогі. Пра новыя школы, магазіны і ФАПы, пра дзесяткі і сотні народжаных шчаслівых дзетак...

Другая канкрэтная лічба прагучала так. «О криминогенной ситуации в районе рассказал начальник РОВД А.М. Рыбаков... В минувшем году зарегистрировано 150 преступлений (это на 7 больше, чем в 2019-м).»

Такім чынам: у Бешанковіцкім раёне за апошнія 10 гадоў колькасць людзей памяншаецца, а колькасць злачынстваў расце.

Ужо не першы год простаму люду распавядаюць пра аграэкатурызм, пра фермерства і прадпрымальніцтва, пра змяншэнне інфляцыі і рост ВУП. Толькі ад гэтага ніхто асабліва не разбагацеў.

Пакуль што мы ўпэўнена галеем і выміраем.

Напісаў артыкул, і ўзгадалася яшчэ адна показка.

Прыехала ў калгас інфармацыйная група на чале з першымі асобамі раёна. Туды-сюды перакруціліся, а калгаснага начальства няма анідзе. Стаяць на ганку калгаснай канторы і мяркуюць: «Трэба мяняць увесь апарат». І тут аднекуль вылез стары на добрым падпітку і ўключыўся ў размову: «І я ім кажу, што апарат трэба мяняць! Усё, што я за тыдзень нагнаю, яны за дзень выпіваюць!»

Г.Станкевіч

ФІНАНСЫ

ДАЎГІ СПІСАНЫЯ!!! МОЖНА РАБІЦЬ НОВЫЯ...

ЗАТ «АСБ-Агра Наватар» Бешанковіцкага раёна спісаны доўг — 14 912 657 рублёў 94 капейкі. Нагадаем, што роўна год таму адтуль звольніўся Леанід Пянькоўскі, заслужаны работнік сельскай гаспадаркі Беларусі, былы старшыня райвыканкама Бешанковіцкага раёна.

19-га лютага Саўмін прыняў пастанову, якая вызначыла пазіцыю прадстаўнікоў дзяржавы ў органах кіравання адкрытага акцыянернага таварыства «Ашчадны банк» Беларусбанк «аб вызваленні пяці сельскагаспадарчых прадпрыемстваў Віцебскай вобласціадмаёмаснагаабавязка па пагашэнні запазычанасці па крэдытных дагаворах». У выніку гэтай пастановы банк спіша ЗАТ „АСБ-Агра Наватар" 14.912.657 рублёў 94 капейкі, КУСП „Эксперыментальная база „Тулава" - 106.788 рублёў 11 капеек, ААТ „Аршанскі камбінат хлебапрадуктаў"- 2.449.927 рублёў 69 капеек, СУП „Ліпаўцы"- 17.404 рубля 47 капеек, а СУП „Лаўжанскае" - 370.910 рублёў 7 капеек.

У гэтыя сумы ўваходзіць асноўны доўг, працэнты за карыстанне крэдытам, пені і натарыяльны штраф.

Нагадаем, што ў студзені васьмі перапрацоўчых сельгас-прадпрыемстваў Віцебскай вобласці, якія запазычыліся банкам 110.258.140 даляраў ЗША ў эквіваленце, ўрад прадаставіў субсідыі з рэспубліканскага бюджэту.

Год таму стала вядома, што аграпрамысловы комплекс Віцебскай вобласці да таго моманту назапасіў 3.000.000.000 рублёў даўгоў, такую інфармацыю агучыў Сяргей Румас, які займаў тады крэсла прэм'ер-міністра. Лукашэнка пры гэтым заявіў, што гаворкі аб спісанні гэтых даўгоў быць не можа.

А.Тутэйшы
паводле Народных Навін Віцебска

ПРАВАПАРАДАК

АБРАБАВАЛІ ЦАРКВУ

У Чашніках двое школьнікаў вынеслі з царквы скрыню для ахвяраванняў, паведамілі БЕЛТА ва УУС Віцебскага аблвыканкама.

«31 студзеня ў 15.30 у Чашніцкі РАУС звярнуўся іерэй храма. Ён паведаміў, што некалькі хвілін таму двое падлеткаў выкралі скрыню для ахвяраванняў з грашовымі сродкамі. Аператыўнікам удалося хутка ўсталяваць падазраваных у крадзяжы і затрымаць іх. Таксама сышчыкі аднавілі ўсе абставіны здарэння», - гаворыцца ў паведамленні.

Зламыснікамі зрабіліся двое дзевяцікласнікаў. Высветлілася, што ў дзень крадзяжу адзін з падлеткаў прыехаў у Чашнікі з суседніх Бешанковічаў. «Шпацыруючы па райцэнтры, яны зайшлі ў царкву і ўбачылі, што ў ёй нікога няма. Звярнулі ўвагу на скрыню для ахвяраванняў. Выйшаўшы з храма, некалькі хвілін разважалі, што рабіць далей, а пасля вярнуліся і скралі царкоўную маёмасць. Зламаць замак на скрыні ў падлеткаў не атрымалася, таму яны распілавалі яго і выцягнулі грошы, якія адразу падзялілі », - распавялі ва УУС.

Як пазней усталявалі праваахоўнікі, здабычай школьнікаў стала сума каля Br70. Дзеяннам падлеткаў даецца прававая ацэнка.

А.Тутэйшы
па матэрыялах сайта МУС

ВЫРАШЫМ ПРАБЛЕМУ

МЕДЫКАМЕНТАМІ ЗАБЯСПЕЧАЦЬ

У другім сёлетнім нумары “Крывінкі” мы пісалі пра закрыццё Сокараўскага ФАПу. “У Сокараве ў студзені гэтага года цалкам разбурылі фельчарска-акушэрскі пункт: там ужо выразалі паравое атапленне і выдралі падлогу. І сёння, каб набыць лекі, адзінокаму пенсіянеру з далёкай вёскі трэба дабірацца да Вулы. А як дабірацца?

Сёння, 22-га студзеня 2021 года, дарогі праз большасць вёсак гэтай акругі (калі яны не на трасе Бачэйкава — Вула) не чышчаныя ад снегу.»

Ужо 29-га студзеня цэнтральная беларуская газета «Звязда» апублікавала артыкул: «На Віцебшчыне прыдумаюць, як дастаўляць лекі вяскоўцам».

Там паведамляецца, што на пасяджэнні віцебскага аблвыканкама старшыня Бешанковіцкага райвыканкама Галіна Унуковіч ад імя жыхароў папрасіла зрабіць так, каб вяскоўцы не засталіся без медыкаментознага забеспячэння ў выніку аптымізацыі колькасці фельчарска-акушэрскіх пунктаў.

Старшыня аблвыканкама Мікалай Шарснёў пагадзіўся з тым, што пытанне насамрэч вельмі важнае і адразу ж даў адпаведнае даручэнне кіраўніку галоўнага ўпраўлення па ахове здароўя. Алгарытм вырашэння праблемы будзе выпрацаваны.

Для Віцебшчыны тэма актуальная яшчэ і таму, што тут самая вялікая ў краіне колькасць населеных пунктаў — каля 6,3 тысяч. І ўсе жыхары, незалежна ад месца пражывання, павінны быць забяспечаны медпамогай і мець магчымасць своечасова купляць лекі.

А.Тутэйшы

СПОРТ

БІЯТЛОННАЯ ЗОРАЧКА

У фінале рэспубліканскіх спаборніцтваў сярод дзяцей і падлеткаў па біятлоне «Снежны снайпер— 2021», якія праходзілі ў Раўбічах, у спрынтарскай гонцы на 3 кіламетры другім фінішаваў Яўген Бурак, вучань 10-га класа бешанковіцкай СШ №2.

Яўген жыве ў вёсцы Вярхоўе Бешанковіцкага раёна, дзе сярэднюю школу зачынілі гадоў пяць таму. Сёлета ён стаў пераможцам абласнога этапа спаборніцтваў «Снежны снайпер» і быў уключаны ў склад каманды Віцебскай вобласці для ўдзелу ў спаборніцтвах на ўзроўні рэспублікі.

Пасля гонкі Жэня даў інтэрв'ю карэспандэнту СБ:

— Вельмі рады, што сёння не падвяла стральба. Адстраляўся без промахаў, хоць на трэніроўках не заўсёды ўдавалася даць рады з вінтоўкай. Калі шчыра, разумею, што тое, што ў мінулым годзе фінальны этап адмянілі, для мяне нават да лепшага — тады я не быў так добра гатовы да спаборніцтваў, як цяпер. Удзельнічаю ў «Снежным снайперы» другі раз, і цяпер мне прасцей: адчуў нейкую ўпэўненасць у сабе. Пасля таго як трапіў у лік прызёраў, яе стала яшчэ больш, так што зараз наладжваюся на добрае выступленне ў эстафеце!

Раённая газета «Зара» пасля перамогі на абласным этапе распавяла пра юнака ў вялікім артыкуле, а ягоны вялізны партрэт размясціла на першай старонцы. Сярод іншага там было напісана: «— Ты жывеш у Вярхоўі, на заняткі і назад дабіраешся на школьным аўтобусе, калі знаходзіш час на трэніроўкі? — пытаюся ў дзесяцікласніка.

— У такія дні я адпраўляюся дадому апошнім рэйсам,— адказвае Жэня.— Абласныя, а тым больш рэспубліканскія спаборніцтвы моцна адрозніваюцца ад раённых. Там разам з табой на старт выходзяць годныя супернікі, самаўпэўненасць, калі яна ёсць, знікае ўмомант...

Такі адказ толькі пацвярджае сур'ёзнае стаўленне юнака да заняткаў фізічнай культурай і спортам, жаданне дасягаць пастаўленай мэты і, напэўна, самае галоўнае — не падвесці таго, хто верыць у яго,— свайго настаўніка.

Пра Мікалая Ружынскага Жэня гаворыць з цеплынёй, адзначаючы лепшыя прафесійныя і чалавечыя якасці педагога. Кажа, што ён вельмі добры трэнер, граматны, вопытны, цудоўны чалавек, добры і строгі адначасова. Калі заслужыў, абавязкова пахваліць, ёсць недахопы — пакажа на іх, каб не было пралікаў у будучым.

За поспехамі Яўгена сочаць мама Жанна Валер'еўна і браты. Іх у Жэні трое. Рады перамозе свайго выхаванца і ў школе. Шчыра павіншавалі юнака аднакласнікі, сябры.

У дарослым жыцці Жэня плануе стаць інжынерам-будаўніком, вучыцца ў Полацкім дзяржаўным універсітэце, а заняткі спортам кідаць не збіраецца."

А.Тутэйшы

КУЛЬТУРА

ТКАЛЛЯ З БЕШАНКОВІЧАЎ

Сёння ручным ткацтвам, якім паспяхова займаліся нашы бабулі, валодаюць нешматлікія. Адна з такіх майстрых — 23-гадовая Аксана Лейчанка з Бешанковічаў. Аднойчы яна паспрабавала папрацаваць на старадаўніх кроснах і сур'ёзна ўцягнулася ў працэс. Цяпер разам з калегамі з раённага Дома рамёстваў працуе над аднаўленнем узораў, распаўсюджаных у нашым рэгіёне.

— Я нарадзілася ў вёсцы Двурэчча Бешанковіцкага раёна. Ткаць умелі мае прабабуля, бабуля і нават бацька, - распавяла Аксана. — З гэтым відам рамяства я пазнаёмілася, калі вучылася ў Віцебскім тэхналагічным каледжы. Затым у раённым Доме рамёстваў свае веды ўвасобіла ў вырабах. Тут знайшла ткацкі станок, якому, хутчэй за ўсё, каля 100 гадоў. Ён быў у разабраным выглядзе. Самастойна яго сабрала, ён запрацаваў.

Адзначу, будову станка неабходна ведаць, каб потым лягчэй было на ім нешта рабіць. Мне пашанцавала, яшчэ адзін станок знайшоўся дома. Але самае дарагое, што засталося ад бабуль, — тканыя рэчы, якія, на здзіўленне, вельмі добра захаваліся, — абрусы, пакрывалы, дываны, дарожкі. Яны больш шчыльныя, чым сучасныя, таму што сыравіна для будучых вырабаў тады была дыхтоўная, бо лён пралі самі.

Працэс ткацтва займае досыць шмат часу. Спачатку трэба заправіць у станок ніткі. На гэта сыходзіць звычайна дзень-паўтара. Прычым у адзіночку гэта зрабіць цяжка, і на дапамогу Аксане прыходзяць калегі. Дзяўчына з кроснамі спраўляецца спрытна. Нагой націскае на панажы, адна частка нітак апускаецца, іншая падымаецца, а ў адтуліну, што ўтвараецца паміж імі, яна пракідвае нітку, якую затым затчэ.

— Для ручніка абавязкова патрэбныя ніткі з бавоўны або лёну. Мы пакуль што іх купляем, магчыма, калі-небудзь наладзім працэс прадзення, — адзначыла майстрыха. — У сярэднім, каб саткаць адзін абрус, патрабуецца месяц. Я ўжо зрабіла копію Бешанковіцкага ручніка.

Дарэчы, у раёна ёсць свой узор: мінімальны чырвоны размешчаны на белым палатне. Але ўсё роўна складана яго ўвасобіць дакладна, бо патрэбныя ніткі і тканіна, з якімі працавалі ў даўнія часы.

Цяпер рабліо сурвэткі з саломкай. У будучыні плануем узнаўляць розныя ручнікі, магчыма, будзем працаваць і над вырабам гарнітурнай тканіны.

А яшчэ Аксана Лейчанка з саломкі ствараe лялькі. Усе яе творы не адзін раз былі прадстаўлены на мясцовых і абласных выставах і кірмашах падчас Міжнароднага фестывалю мастацтваў «Славянскі базар у Віцебску».

Дзяўчына натхняе займацца ручным ткацтвам дзяўчынак з раённых школ. — Радуе, што ёсць тыя, хто далучаецца да дадзенага рамяства. Праўда, хутка стварыць штосьці наўрад ці атрымаецца: але прыйдзе разуменне, наколькі складаным, працаёмкім і цікавым быў працэс вытворчасці тканіны, — у завяршэнне сказала Аксана.

— Хацелася б і самой дапоўніць багаж ведаў, шкада толькі, што народных умельцаў засталося вельмі мала.

ВітВесці
Пераклад на беларускую мову зроблены
beshankovichy.by

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ЧАМУ ДЫЯЛОГУ НЕ БЫЛО, НЯМА І НЕ БУДЗЕ

Кажуць, у спрэчцы нараджаецца ісціна. Магчыма… Адкуль няўпэўненасць? Яна ад жыцця. Хто і калі апошні раз быў сведкам спрэчкі (дэбатаў, дыскусіі ці нечага падобнага) у СМІ паміж палітычнымі апанентамі?

Мы маем дзве інфармацыйныя рэальнасці, якія практычна ніяк не сутыкаюцца. У адной рэальнасці Беларусь прэзентуюць як донара еўрапейскай стабільнасці, якой зайздросцяць блізкія і далёкія суседзі. У іншай — адзіны палітык у краіне (АП) не можа расслабіцца нават у выходныя. Пра гэта ён прызнаўся ў інтэрв'ю расійскай журналістцы Наіле Аскер-задэ: «Ну, ты ж ведаеш. У нас пратэстуны хадзілі па вуліцах па выходных, таму і выходных не было, калі ўжо так адкрыта казаць».

Вавёрка, якая скапыцілася

Калі няма спрэчак — адпаведна, няма і ісціны. У выніку краіна ў геаграфічным цэнтры Еўропы ўсё больш пачынае нагадваць «Востраў нявдач», дзе ў жыхароў перыядычна ўзнікалі праблемы з адловам кракадзілаў і зборам какосаў (з ростам ВУП і сярэдняй зарплаты ў доларавым эквіваленце).

Адсутнасць спрэчак шчодра кампенсуецца ў афіцыйнай інфармацыйнай рэальнасці размовамі пра агульнанацыянальны дыялог, які вядзецца на так званых «дыялогавых пляцоўках». Па-за межамі ж такіх пляцовак, як паказвае практыка, дыялог паміж прыхільнікамі і апанентамі ўлады прыняў форму допыту.

Пляцоўкі для такога кшталту дыялогаў, як правіла, арганізоўцца ў СІЗА. Вось як свой удзел у дыялогу апісаў АП: «Я ўбачыў людзей (ну, вы ж мяне ў Расіі да гэтага часу падштурхоўваеце — давайце з апазіцыяй, асабліва ваша ліберальнае крыло). Ну вось я і пагаварыў. Я ўбачыў людзей, якія хацелі быць ва ўладзе, імкнуліся прыйсці да ўлады. Я іх выслухаў…».

Крыху статыстыкі. Паводле звестак праваабаронцаў, на 22 лістапада колькасць затрыманняў удзельнікаў пратэстаў перавысіла 30 тысяч, на палітычных апанентаў улады было заведзена больш за 900 крымінальных спраў. Не даводзіцца сумнявацца, што кожнай крымінальнай справе папярэднічаў допыт.

…У мяне няма падстаў сумнявацца ў тым, што ўсе дыялогі «пратэстуноў» са следчымі ажыццяўляліся толькі і выключна ў поўнай адпаведнасці з законам ды толькі і выключна ў рамках.. Ох, нялёгкая гэта работа — штодня апрацоўваць такі аб'ём аператыўнай інфармацыі. Адсюль — вобраз вавёркі ў коле, няздольнай спыніцца: «Вось кола круціцца — ты бяжыш, бяжыш, бяжыш. Напэўна, пакуль, як у народзе кажуць, не скапыцішся, не павалішся».

Артыкул 83, пункт 6

Аднак пакінем вавёрку самнасам з яе колам і ўявім сабе на хвіліну, што дыялогавыя пляцоўкі з СІЗА перанясуць у тэлестудыі. Ці многае пры гэтым зменіцца? Сумняваюся. Змены, калі і здарацца, то зусім не ў збліжэнні пазіцый удзельнікаў дыскусій…

Для таго, каб у спрэчцы нарадзілася ісціна, мэтай абмеркавання павінен стаць... пошук ісціны. Але сярод родных бяроз і асін тыя, хто спрачаецца, як правіла, занятыя доказам сваёй праваты. Ісціну яны не шукаюць. Яна ім вядомая яшчэ да пачатку спрэчкі. Таму ўсю сваю энергію накіроўваюць на абвяржэнне аргументаў апанентаў. Тут не да выпрацоўкі кансенсусу. Як бы ад словаў да рукапрыкладства не перайсці.

Але гэта яшчэ палова бяды. Збліжэнне пазіцый у працэсе спрэчкі магчыма толькі пры ўмове знаходжання пункту адліку, з якога пачынаецца разыходжанне. Для палітычных спрэчак у Беларусі такім пунктам з'яўляецца стаўленне да рэферэндуму 1996 года.

Прыгадаем хлопцаў у цывільным, якія выкінулі старшыню ЦВК Віктара Ганчара з ягонага кабінета. Чый загад яны выконвалі? Наколькі гэты загад адпавядаў дзейнай на той момант Канстытуцыі?

Адкрываем тэкст Канстытуцыі. У артыкуле 83 «Вярхоўны Савет Рэспублікі Беларусь», які апісвае паўнамоцтвы вышэйшага прадстаўнічага і адзінага заканадаўчага органа дзяржаўнай улады Рэспублікі Беларусь, знаходзім пункт 6: «утварае Цэнтральную камісію па выбарах і правядзенні рэспубліканскіх рэферэндумаў».

Здавалася б, якія тут магчымыя разначытанні? Тым не менш, вынікі рэферэндуму ЦВК падводзіў пад кіраўніцтвам Лідзіі Ярмошынай, а не Віктара Ганчара.

Такая вось карціна свету

Сказаўшы А, варта гаварыць і Б. Калі прызнаць вынікі рэферэндуму законнымі, не варта здзіўляцца, што «ў 2020-м нам фактычна абвясцілі вайну». Такая афіцыйная ацэнка. Нічога дзіўнага, нічога асабістага і нічога арыгінальнага яна не ўтрымлівае — ідэалагема ворага старая як свет…

3 сакавіка 2003 года лепшыя дзяржаўныя розумы спрабавалі знайсці стрыжнявую ідэю для дзяржаўнай ідэалогіі. Што толькі ні прапаноўвалася: ад патрыятызму да прэтэнзіі Беларусі на ролю донара еўрапейскай стабільнасці, якая ініцыюе правядзенне «Хельсінкі-2». Але 2020 год усё расставіў на свае месцы. Ён паказаў, што мадэль «імітацыйнай дэмакратыі», мадэль «электаральнага аўтарытарызму» (каму як больш падабацца) — не гумавая.

У любой самабытнасці існуе свая мяжа, за якой у тых, хто хоча гуляць у агульнай пясочніцы, пачынаюць фарміравацца праблемы. Перафразую 16-га прэзідэнта ЗША Аўраама Лінкальна: «Можна падманваць частку заходніх партнёраў увесь час, і ўсіх — пэўны час, але нельга падманваць усіх заходніх партнёраў увесь час».

Няздольнасць упісацца ў сучаснасць патрабуе ідэалагічнага абгрунтавання…. Чаму супраць нас настроіліся? Таму што беларуская дзяржава, «нягледзячы на сціплае месца на карце свету, можа дазволіць сабе праводзіць незалежную знешнюю і ўнутраную палітыку. Менавіта ў гэтым прычына. Калі б мы былі слабымі, з намі б разабраліся без гэтых падзей і без вайны».

Справа не ў нас. Свет так уладкаваны, і так ён быў уладкаваны заўсёды…

***

Такая вось карціна свету. Яна ўсё яшчэ актуальная для мільёнаў беларусаў. Шляхам дыялогу яе не змяніць. Які тады сэнс абмяркоўваць вынікі «выбараў» з тымі, хто верыць у законнасць рэферэндуму 1996 года? У іх сістэме каштоўнасцяў закон ніякай каштоўнасці не ўяўляе. Юрыдычныя фармальнасці, выкананне працэдуры і іншыя дурасці — толькі перашкода на шляху да мэты, якую вызначыў правадыр.

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
"Новы Час"

ВЫНІК

«ПАСЬЛЯ ЛУКАШЭНКІ АД ДЗЯРЖАВЫ ЗАСТАНУЦЦА РУІНЫ»

Кіраўнік праекту Belarus security blog Андрэй Паротнікаў адказвае на пытаньні, наколькі далёка беларускі рэжым гатовы ісьці ў сваіх рэпрэсіях, разважае пра люмпэнізацыю сілавых структураў і канстатуе, што Лукашэнка лічыць сябе палітыкам эўрапейскага маштабу.

Сьціслa:

Рэжым імкнецца запэцкаць у неправавой дзейнасьці максымальна шырокае кола сілавікоў і дзяржаўных служболцаў

Працэс, які пачаўся ў нулявыя — люмпэнізацыя сілавых структураў, асабліва войска

Служыць афіцэрамі ў войска ідуць людзі, для якіх гэта адзіны даступны сацыяльны ліфт

Менск спрабуе гуляць у геапалітычную гульню ва ўмовах, калі ніхто зь ім гуляць у гэта ня будзе...

— Але калі не шукаць нейкіх схаваных прычын, а аналізаваць тыя факты, якія мы бачым, — то, акрамя прысудаў, мы назіраем і падрыхтоўку да прыняцьця пэўных драконаўскіх законаў. Ці не азначае гэта стратэгічнага курсу на пабудову ўжо не аўтарытарнай, а таталітарнай сыстэмы? Калісьці Лукашэнка сам казаў, што для пабудовы дыктатуры ў Беларусі ў яго проста не хапае рэсурсаў. Цяпер штo — знайшліся?

— Трэба памятаць, што ў Беларусі мала значэньня мае, што напісана ў законе, а важна тое, як гэта выкарыстоўваецца. Давайце ўзгадаем хаця б сумнавядомы артыкул у КК аб «дыскрэдытацыі РБ», які існуе шмат гадоў, але ніводнай крымінальнай справы па ім заведзена не было. Таму драконаўскія законы і іх магчымае выкарыстаньне — гэта далёка не адно і тое ж. І ўвогуле бываюць моманты, «калі не да законаў». Беларусь — не прававая дзяржава, таму ня варта рабіць высновы з таго, якія законы прымаюцца. Самае галоўнае — гэта правапрымяняльная практыка.

— У гэтай самай практыцы таксама апошнія тыдні адбываюцца беспрэцэдэнтныя рэчы. Судовы працэс у Берасьці, дзе пацярпелымі выступаюць вайскоўцы сілаў спэцыяльных апэрацый Раман Гаўрылаў і Арсеній Галіцын, сьведчыць пра тое, што падчас пратэстаў для іх падаўленьня выкарыстоўваліся ня толькі міліцыя і ўнутраныя войскі, але і армія, баявыя часткі. Ці было гэта законна і пра што сьведчыць гэты факт?

— Па-першае, гэта законна. Няма ніякіх абмежаваньняў у выкарыстаньні арміі ў тым, што афіцыйна называецца «падтрыманьнем правапарадку», але фактычна зьяўляецца рэпрэсіямі супраць мірных грамадзянаў.

Рэжым рыхтаваўся загадзя да таго, што адбывалася пасьля 9 жніўня. Жорсткасьць, катаваньні, зьбіцьцё — гэта ўсё было загадзя сплянавана і падрыхтавана. У дадзеным выпадку відавочна тое, што рэжым імкнецца запэцкаць у неправавой дзейнасьці максымальна шырокае кола сілавікоў і дзяржаўных службоўцаў. У нашым выпадку — гэта вайсковы генэралітэт.

Гэта сьведчыць пра тое, што пасьля Аляксандра Лукашэнкі ў Беларусі ад дзяржавы застануцца руіны. Я маю на ўвазе дзяржаўныя інстытуты, іхныя аўтарытэт, іхную здольнасьць ажыцьцяўляць кіраваньне дзяржавай. Мы цяпер назіраем фактычна развал той рэспублікі, якую 26 гадоў фармаваў Лукашэнка.

— На пачатку размовы вы сказалі, што ўлады «хацелі б выйсьці на пэўную стабілізацыю сытуацыі ўнутры краіны», у тым ліку дзеля таго, каб паспрабаваць зноў наладзіць адносіны з Захадам. Але пакуль стратэгія Лукашэнкі выглядае прыблізна так — «возьмем як мага больш закладнікаў, каб потым гандляваць імі з Захадам». Маўляў, «калі вы будзеце павялічваць санкцыі, мы будзем павялічваць рэпрэсіі супраць сваіх жа грамадзянаў, «бамбіць Варонеж», як кажуць у Расеі. І што Захад можа процiпаставіць такой лёгіцы паводзінаў?

— Захад мог бы шмат што зрабіць з таго арсэналу, які ён мае. Але, шчыра кажучы, ні халеры ня робіць.

Адносна паводзінаў беларускай улады трэба разумець, што ў сваёй сыстэме каардынатаў яны дзейнічаюць даволі рацыянальна. Тое, што журналісткі «Белсату» атрымалі 2 гады — гэта ня значыць, што падчас апэляцыі гэты прысуд будзе пацьверджаны.

Іншы момант. Аляксандар Лукашэнка шчыра верыць, што ён палітык эўрапейскага маштабу. Ня парыя, а ўплывовая асоба. Бо Беларусь займае такое важнае геапалітычнае становішча, што безь яе не абыдзесься. Таму Менск спрабуе гуляць у геапалітычную гульню ва ўмовах, калі ніхто зь ім гуляць у гэта ня будзе. І калі Менск зразумее, што гульня не атрымліваецца, — я думаю, мы пабачым шпаркія крокі па дээскаляцыі.

Усе эканамічныя пляны Менску прадугледжваюць нейкія грошы і інвэстыцыі. Адкуль яны зьбіраюцца браць гэтыя грошы? Ведома, толькі на Захадзе.

svabod1.azureedge.net
Віталь Цыганкоў

РОДНАЯ МОВА

ВЫГЛЯДАЕМ ЯК ТЫПОВАЯ АЎТАНОМІЯ РФ

У 1995 годзе ў беларускае мовы забралі статус адзінай дзяржаўнай. У якой групе моваў рэгіёну яна апынулася за 26 гадоў? Ці разам з украінскай, эстонскай, казаскай? Не, яна разам з удмурцкай, башкірскай і комі — у трывожным сьпісе UNESCO. Лічбы і дыяграмы паказваюць: гэта вынік «дзяржаўнага двумоўя».

Дзяржаўныя мовы іншых незалежных «постсавецкіх» краін пашыраюць свае функцыі, расьце колькасьць людзей, якія імі валодаюць, прызнаюць роднымі, карыстаюцца.

Але імклівa падае колькасьць тых, хто валодае і карыстаецца мовамі тытульных народаў расейскіх аўтаноміяў. Там прынамсі па дзьве дзяржаўныя мовы.

Навіны пра моўную палітыку ў аўтаноміях РФ нярадасныя: пратэстуючы супраць моўнай дыскрымінацыі, удмурцкі навуковец спальвае сябе; судзьдзя называе «цыркам» зварот актывіста на мове комі...

Стратэгія ратаваньня беларускае мовы павінна прадугледжваць вяртаньне ёй статусу адзінай дзяржаўнай. Калі гэтага няма — пляны марныя. Будзе як ва Ўдмуртыі.

Навіны пра моўную палітыку ў аўтаноміях РФ нярадасныя: пратэстуючы супраць моўнай дыскрымінацыі, удмурцкі навуковец спальвае сябе; судзьдзя называе «цыркам» зварот актывіста на мове комі... А ці ў нас сытуацыя інакшая?

26 гадоў таму разварот палітычнага курсу афіцыйнага Менску пачаўся менавіта з моўнага пытаньня. Яно было ў бюлетэні рэфэрэндуму 1995 году, які бальшыня незалежных юрыстаў лічыць супярэчным Канстытуцыі і заканадаўству. Быў скасаваны статус беларускае мовы як адзінай дзяржаўнай, у якім яна пабыла ўсяго пяць гадоў. Гэта паслужыла грунтам для аднаўленьня дыскрымінацыі беларускамоўных, для выціскаваньня беларускае мовы з бальшыні дзяржаўных і сацыяльных сфэраў ужытку.

…Пасьля непрацяглага росту беларускамоўнай ідэнтычнасьці (была ж і кароткая эпоха «беларусізацыі» 20-х гадоў у БССР) надалей у савецкі час ішоў яе няўхільны, хоць і павольны, спад — па 3–6% кожныя дзесяць год. Тэндэнцыя пераламілася, як толькі беларуская мова стала адзінаю дзяржаўнаю і Беларусь аднавіла незалежнасьць.

У 1999 годзе 73,7% грамадзянаў назвалі беларускую мову роднай (ясна, што 1999 год — зусім не 1993, але моўнакаштоўнасны выбар людзей мае пэўную інэрцыю).

…Паводле крытэраў UNESCO, крытычны парог самаўзнаўленьня для мовы — 30% практычных носьбітаў. Адпаведна ў 2009 годзе беларуская мова трапіла ў Атляс моваў сьвету ў небясьпецы UNESCO ўстане vulnerable (аслабленай, уразьлівай).

Беларусы — адзіны зь дзяржаватворчых народаў Цэнтральнай і Ўсходняй Эўропы, а таксама постсавецкай прасторы, чыёй нацыянальнай мове пагражае небясьпека зьнікненьня.

Пры гэтым Беларусь — адзіная незалежная дзяржава на тэрыторыі былога СССР, у якой мова тытульнае нацыі ня мае статусу адзінай дзяржаўнай, а дзеліць яго з расейскаю моваю.

Я раней ня раз пісаў, што радыкальная й хуткая (20–25% за дзесяць гадоў) зьмена моўнай ідэнтычнасьці — беспрэцэдэнтная для моўных сытуацыяў у сьвеце. Пагатоў для «маладой дзяржавы», у якой, здавалася б, мусіць мацавацца нацыянальна-культурная тоеснасьць.

Сапраўды, сярод моваў дзяржаватворчых народаў гэта нешта надзвычайнае. Але беларускую дынаміку вельмі нагадвае моўнае становішча ў аўтаноміях Расейскай Фэдэрацыі.

Вінцук Вячорка
svabod1.azureedge.net

ПОГЛЯД

ВОЙНА ВСЕ СПИШЕТ?

Они сами на своем съезде сидели с хмурыми лицами, потому что понимали, что все эти речи — не о том.

Марья Ивановна: *Дети, запишите тему урока: «Война и мир».*

Вовочка: *Да ладно! Вы ж ещё моему бате 30 лет назад эту историю рассказывали!*

В анекдоте фигурирует Марья Ивановна, у нас — Александр Григорьевич, но в остальном все по накатанному: он уже почти 30 лет эту историю рассказывает.

Большая половина доклада Александра Лукашенко на Всебелорусском собрании была про войну. Чудо просто, что до космических баталий не дошло. Поскольку наверняка и на Марсе инопланетяне спать не могут — все думают, как навредить властям Синеокой. Даже странно, что генералы до сих пор не доложили.

... Про войну у Лукашенко красочно получается, как в кино. А вот с миром — плохо. Потому что любое предложение о мире разбивается о репутацию докладчика.

Ну, например.

Пенсии. Государство хочет создать специальные фонды, куда белорусы будут отчислять деньги себе на пенсии.

Ага! Разбежались! Мы что, не помним, как у нас пенсионные фонды закрывали, «раскулачивали»?! И кого беспокоило, что люди в них копили средства себе на пенсию? Проходили. Знаем. Ищи дураков.

Экономика. Призыв «шевелиться самим». Так вы же 26 лет из всех орудий лупили по всему, что шевелится. В Беларуси любого можно посадить, разорить, отжать бизнес и еще получить за это звездочки на погоны. И садили, и разоряли, и отжимали. Хоть одному такому отжимале дали по рукам?

Патриотизм. После спецоперации по выбиванию патриотизма ОМОНовскими дубинками и берцами — это тема, о которой действующей власти вообще лучше молчать. Потому что не бывает патриотизма «правильного» или «неправильного». Он либо есть, либо его нет. И когда вы устроили на улицах белорусских городов настоящую охоту на людей в белорусских вышимайках и одежде национальных цветов, то даже не смеете заикаться, что озабочены воспитанием патриотов.

Лопаты. Ну вот почему минчане не берут у ЖЭСов лопаты и не расчищают снег? Почему при соцопросе, который так порадовал Лукашенко, большинство белорусов ответили, что рассчитывают только на себя? Да потому что эта власть лихо умеет только обмануть и обобрать. И ничего хорошего от этой власти люди уже не ждут. Они рассчитывают только на себя, они злы и обижены настолько, что по призыву власти не готовы делать ничего. Даже расчищать снег.

Да и небезопасно это в нынешних условиях, на грани уголовки: массовое мероприя, не так посмотрели в сторону мимо проходящего ОМОНовца, ему не понравилось. И дело готово — «умышленно», «в сговоре», «причинили моральные страдания», «споткнулся», «легкие телесные повреждения мизинца»...

Вот пусть ОМОНовцы снег и чистят! Вместе с судьями! На них налогов хватает — пусть хватит и на снегоуборочную технику!..

И так можно пройтись по каждому пункту «мирной программы» — нет веры. Ни одному обещанию нет веры — ни про зарплаты, ни про деревообработку, ни про образование, ни про рабочие места. Они сами на своем съезде сидели с хмурыми лицами, потому что понимали, что все эти речи — не о том.

Унизить собственный народ, сделать его бесправным в своей стране — это худшее, что могла сделать власть. Это репутация, которую не отмыть. И абсолютно точно это история не о мире.

В этой ситуации уместны не доклады про войну. В этой ситуации уместно только раскаяние. Освободить всех политических узников и попросить прощения. Вот что должен был сделать Лукашенко. Но он продолжает действовать по принципу «война все спишет». Однако хмурые лица участников «съезда» — лучшее свидетельство того, что они, как раз, в этом совсем не уверены.

Светлана Калинкина
belaruspartisan.by

МЕРКАВАННЕ

ИЗ ОБРАЩЕНИЯ К СВЕТЛАНЕ ТИХАНОВСКОЙ

В самом начале своей программы под названием «Стратегия победы белорусов» Тихановская начинает с вопроса: «Если мы всё делаем правильно, почему мы еще не отстояли свою победу?»

Если бы мы вели беседу, я бы уточнил одно слово: а про какую победу вы пишете? Моральная ваша победа неоспорима. Ни гений фдемагогии, ни его пропаганда ничего не смогли с ней поделать. Ни их телевизор, ни газеты, ни пропагандисты — все они оказались бессильны перед вашей моральной победой.

Победа же во властных структурах пока далека. И вы имели шансы одержать властно-номенклатурную победу. Но она бы обернулась катастрофой для белорусов. Вас бы прокляли за эту «победу»-трагедию. И вот почему.

Что ждало бы белорусов в случае победы во властных коридорах сторонников демократии, ваших сторонников? Нечто подобное на войну в Чечне. Почитайте внимательно официальное сообщение о встрече Лукашенко и Путина в Сочи 14 сентября: «…Но главное, я это постоянно говорю, — не переходить черту. Есть красная линия (вам тоже это знакомо и известно больше, чем мне, вам пришлось эти линии чертить по Чечне прежде всего, когда вы стали еще совсем молодым президентом…Пока эти красные линии никто не нарушал».

Захвати в то время ваши сторонники властные кабинеты, одержи властно-номенклатурную победу, Беларусь залили бы кровью войска РФ, как когда-то в Чечне.

«Александр Григорьевич попросил меня сформировать определенный резерв из сотрудников правоохранительных органов. И я это сделал», — сказал Путин.

«Но мы договорились также, что он не будет использован до тех пор, пока ситуация не будет выходить из-под контроля», — добавил он.

Но Бог миловал. Победу одержал менталитет белорусов, которые снимали обувь, перед тем, как встать на скамейку. Каждодневные победы одерживали радостные, счастливые улыбки белорусов. В итоге Путин решил не вводить в Беларусь войска, которые стояли на границе под Смоленском. Решил отправить их в места дислокации.

....И после десятков тысяч арестованных, искалеченных ваших сторонников, убитых граждан и брошенных в застенки детей, когда после демонстрации изуверства страны ЕС повычеркивали из санкционных списков «кошельки» диктатора, скажите, как бы тогда отреагировали ваши партнеры из стран ЕС на кровопролитие в Беларуси?

Согласитесь, дальше высказываний «возмущения», «сожаления» и призывов «прекратить насилие и кровопролитие», «сесть за стол переговоров» дело бы не пошло. И в Роттердаме на бирже по-прежнему продавались бы нефтепродукты из Беларуси и везли бы через прибалтийские порты калийные удобрения.

Кстати. после заявления вашего Координационного совета кремлевские мудрецы сделали вывод. В конце 2020 года они заключили уникальный договор:

Соглашение о сотрудничестве между Министерством внутренних дел Республики Беларусь и Федеральной службой войск национальной гвардии Российской Федерации

Прочитайте пару строк из этого соглашения:

Статья 4 Запросы об оказании содействия

1. Сотрудничество в рамках настоящего Соглашения осуществляется на основании запросов заинтересованной Стороны об оказании содействия (далее — запрос) или по инициативе Стороны, предполагающей, что такое содействие представляет интерес для другой Стороны.

Вы представляете, что они записали? О чем договорились? Сейчас, если вы одержите Победу, в Кремле решат, что их содействие представляет интерес для руководства РБ и ее народа. И спокойно, не мучаясь юридической совестью, направят свои войска в Беларусь заливать кровью вашу победу, о которой вы печетесь в самом начале своей программы….

(скарочана)

Владимир Подгол
«Белапан»

Заснавальнік і рэдактар: Станкевіч Георгій Мікалаевіч

Адрас рэдакцыі: Бешанковіцкі раён, в. Старыя Ранчыцы, e-mail: stan62@list.ru, тэл. 60237, маб. +375292184739
Газета выдаецца з сакавіка 2005г.

Падпісана да друку 27.02.2021 у 16.10
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на ўласным абсталяванні.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.